

Παράκληση εις τον Όσιον Ισαάκ τον Σύρο

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως ἀρχόμεθα ἀναγινώσκοντες τον ΡΜΒ' (142) Ψαλμόν.

Κύριε, εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου, ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου, εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισε μέ ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροῦς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἔπ' ἐμέ τό πνεῦμά μου, ἐν ἐμοί ἐταράχθη ἡ καρδιά μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν πάσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρος σοί. Ταχύ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τό πνεῦμά μου μὴ ἀποστρέψῃς τό πρόσωπόν σου ἅπ' ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστόν ποιήσον μοί τό πρῶτόν σου, ὅτι ἐπί σοῖ ἤλπισα γνῶρισον μοί, Κύριε, ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου ἐξελοῦ μέ ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, ὅτι πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξον μέ τοῦ ποιεῖν τό θέλημά σου, ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός μου τό πνεῦμά σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει μέ ἐν γῆ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις μέ, ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντας τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου, ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος α'. Ἐξομολογεῖσθε τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καὶ τῷ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην

αὐτοῦς.

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.
Στίχος γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.
Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

καὶ τὰ Τροπάρια·

Ἦχος δ' . Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς μετανοίας τὴν χριστόρρειθρον γλῶτταν, τῆς κατανύξεως καὶ πένθους ἐργάτην, διδάσκαλον θεόπνευστον χοροῦ τῶν μοναστῶν, Ἰσαὰκ τὸν πάνσοφον, ἱκετεύσωμεν πόθῳ, ὅπως ἄπερ γέγραφεν ἐν τῇ βίβλῳ εἰς πρᾶξιν, μεταποιήσωμεν προθύμως ἀδελφοί, καὶ αἰωνίαν, ζωὴν ἀπολαύσωμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμεν ποτὲ Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι, εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων, τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους, οὐκ ἀποστῶμεν, Δέσποινα ἐκ σοῦ, σοὺς γὰρ δούλους σῶζεις ἀεὶ, ἐκ παντοίων δεινῶν.

Εἶτα ὁ Ν' ψαλμός.

Ελέησόν με, ὁ Θεός, κατὰ τό μέγα ἐλέός Σου καί κατὰ τό πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, ἐξάλειψον τό ἀνόμημα μου. Ἐπί πλεῖον πλύνόν με ἀπό τῆς ἀνομίας μου καί ἀπό τῆς ἀμαρτίας μου καθάρισόν με. Ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καί ἡ ἀμαρτία μου ἐνώπιον μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καί τό πονηρόν ἐνώπιον Σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις Σου καί νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαι Σε. Ἴδου γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καί ἐν ἀμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. Ἴδου γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας, τὰ ἄδηλα καί τὰ κρύφια τῆς σοφίας Σου ἐδήλωσας μοι. Ῥαντιεῖς με ὑσώπῳ καί καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καί ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. Ακουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καί εὐφροσύνην, ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. Ἀπόστρεψον τό πρόσωπον Σου ἀπό τῶν ἀμαρτιῶν μου καί πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθάραν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός καί πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπό τοῦ προσώπου Σου καί τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ. Ἀπόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου Σου καί πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς Σου καί ἀσεβεῖς ἐπὶ σε ἐπιστρέψουσιν. Ῥῦσαι με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεός, ὁ Θεός τῆς σωτηρίας μου, ἀγαλλιάσεται ἡ γλῶσσα μου τὴν δικαιοσύνην Σου. Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καί τό στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσιν Σου. Ὅτι, εἰ ἠθέλησας θυσίαν, ἔδωκα

άν, όλοκαυτώματα ούκ εύδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον, καρδίαν συντετριμμένην καί τεταπεινωμένην ό Θεός ούκ έξουδενώσει. Αγάθυνον, Κύριε, έν τῇ εύδοκία Σου τήν Σίων καί οίκοδομηθήτω τά τείχη Ίερουσαλήμ. Τότε εύδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, άναφοράν καί όλοκαυτώματα. Τότε άνοίσουσιν έπί τό θυσιαστήριον Σου μόσχους.

είτα ό Κανών, οὔ ή άκροστιχίς·

Άββᾶ Ίσαάκ, δός ήμίν εύχην έν μετανοία.Α(θανάσιος).

Ψδὴ α΄. ᾠχος πλ.δ΄. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Άγγέλων πολίτευμα διελθών, διδάσκεις πανσόφως, τόν άγῶνα κατά παθών, Άββᾶ Ίσαάκ τοῖς μελετῶσι, έν προσοχῇ θεοχάρακτον βίβλον σου.

Βαρύνει άμέλεια τήν ψυχήν, Άββᾶ έκουσίως, καί σκοτίζει τόν λογισμόν, ταῖς σαῖς ίκεσίαις έξειρόν με, πρὸς έργασίαν σωτήριον δέομαι.

Βασίλισσα πέλει τῶν άρετῶν, ή θεία άγάπη, καί ό έρωσ πρὸς τόν Θεόν, ὦν Πάτερ στερούμενος αίτοῦμαι, ταῦτά μοι δοῦναι άγίαις πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Άθάνατον έχων μου τήν ψυχήν, ούδόλως μοι μέλει, Θεοτόκε περι άύτῆς, παρόντων φροντίζων οὔ μενόντων, όθεν βοῶ σοι άνάνηψιν δίδου μοι.

Ψδὴ γ΄. Ούρανίας άψίδος.

Ίσαάκ θεοφόρε καταγελῶν έλιπες, πάντα τὰ ήδέα τοῦ κόσμου, κατά τήν κλήσίν σου, Θεόν θηρώμενος, Ὅν σχών έν μέση καρδία, πάντοτε ίκέτευε, ύπέρ τῶν δούλων σου.

Συνεχῶς άμαρτάνων, τόν Ίησοῦν Ὅσιε, τόν γλυκύν λυπῶ άναισθήτως έπιδεικνύμενος, θέλημα όπερ μου, εύχαῖς σου σύντριψον πάτερ, καί πραῦν άνάδειξον, τόν άνυπότακτον.

Άδεῶς μου τόν βίον, έκδαπανῶ Ὅσιε, καί έν πρακτικῇ άθειά διαπορεύομαι, όθεν τήν αίσθησιν, τῆς πανταχοῦ παρουσίας, τοῦ Δεσπότου δώρησαι, τήν έγερτήριον.

Θεοτοκίον.

Άγνωτάτη καθ' όλα, τήν τοῦ Θεοῦ είλκυσας, Χάριν Παναγία Παρθένε, έγῶ δέ κάλλος μου, ψυχῆς ήμαύρωσα, παντοδαπαῖς αίσχροουργίαις, ὦν με ρῦσαι Δέσποινα, τῇ μεσιτεία σου.

Διάσωσον, ἀπὸ παθῶν ψυχοφθόρων τοὺς σοὺς ἰκέτας, ὦ Ἄββᾶ Ἰσαὰκ ὡς ἰσάγγελος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς δεινῆς, τυραννίας δαιμόνων.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Ἄββᾶ Ἰσαὰκ, διδάσκαλε θεώσεως, δακρύων κρουνοῦς, ἐν κατανύξει δώρησαι, ὅπως πλύνω ὄσιε, τῆς ψυχῆς μου τὸν βόρβορον, καὶ σὲ δοξάζω αἰεὶ, ὡς σωτηρίας πρόξενον.

ᾠδὴ δ΄. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Κύνας Πάτερ ἐκδίωξον, τοὺς φιλομακέλλους κατασπαράξαι μου, τὴν καρδίαν ἀναμένοντας, καὶ ἀλλοτριῶσαι τοῦ Δεσπότη μου.

Δεδεμένον ἀφύκτως με, τοῖς πλημμελημάτων δεσμοῖς μακάριε, ἐλευθέρωσον σοῦ δέομαι, ἵνα πετασθῶ πρὸς τὰ οὐράνια.

Ο καιρὸς μου παρέρχεται, ἄκαρπος Ἄββᾶ μου καὶ τί γενήσομαι; σπεῦσον τόνωσον ἰσχύας μου, καὶ τῆς παραλύσεως ἐξέγειρον.

Θεοτοκίον.

Σοὶ προσπίπτω Πανάμωμε, τῇ διασωζούσῃ τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ Κυρίῳ ἐπιστρέφοντας, διὰ τῆς ἁγίας μεσιτείας σου.

ᾠδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἦδη ὁ καιρὸς, τῆς ζωῆς Ἄββᾶ συντέτμηται, καὶ ὡς ἡ ἄκαρπος συκῆ τὴν ἐκκοπὴν, πτοοῦμαι σπεῦσον, ἐν ἐσχάτῃ ὥρᾳ σῶσόν με.

Μέγας ὁ ποιῶν, ἀγρυπνίαν λέγεις Ὅσιε, τοῖς ἀσωμάτοις ἀμιλλώμενος, διὸ ὑπνοῦντα, πρὸς ἐγρήγορσίν με ἔγειρον.

Ἰσχυσεν Ἄββᾶ, ἡ συνήθεια καὶ ἔλκει με, ὥσπερ δήμιος τὸ θῦμα πρὸς σφαγὴν, ὅθεν βοῶ σοι· λογισμοῦς μου ἐξαλλοίωσον.

Θεοτοκίον.

Νοῦν μου Ἀγαθή, τὸν ἀκράτητον συμπέδησον, τῇ σωτηρίῳ μνήμῃ γλυκυτάτου Ἰησοῦ, ὅπως ἐκφύγω, τῆς δουλείας τοῦ ἀλάστορος.

Ἰδὴ στ´. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Εὐλόγησον, τὴν μικράν μου Ὅσιε, λειτουργίαν ἣν προσάγω Κυρίῳ, καὶ τὸν πτωχόν, ὀβολὸν πλήθυνόν μου, εἰς ἑκατὸν ἀρετῆς τὰ νομίσματα, ἀκούει γὰρ τὴν σὴν εὐχὴν, ὁ Δεσπότης πληρῶν τὰ αἰτήματα.

Ἐψώσας μου, λογισμὸν ἐκπέπτωκα, ὡσεὶ κέδρος ὑψηλὴ τοῦ Λιβάνου, σαῖς προσευχαῖς, Ἰσαὰκ θεοφόρε, ἐν ταπεινώσει τὸν βίον περάσαι με, ἀξίωσον καὶ ἐφεξῆς, τῷ Χριστῷ εὐαρέστως πορεύεσθαι.

Χαλίνωσον, ἀναιδές μου ὄρνεον, ὡς ἐκάλεσας νοδὸς τὰς κινήσεις, σεπτὲ Ἄββᾶ, καὶ εὐχῆ τοῦτον θρέψον, ἵνα πτωμάτων μὴ θέλῃ τὴν σκύλευσιν, καὶ πότισόν με δασιλῶς, τῇ πηγῇ τῶν δακρύων τρισόλβιε.

Θεοτοκίον.

Ἦνέωξας, τοῖς ἀνθρώποις Δέσποινα, τῆς ζωῆς τῆς ἀληθοῦς θείαν θύραν, ἣν ὡς στενήν, ἀξιώσας περάσαι, κάμῃ τὸν ράθυμον σφόδρα πρεσβείαις σου, καθαίρουσα τὸ ὀπτικόν, τῆς ταλαίνης ψυχῆς μου ἐν δάκρυσιν.

Διάσωσον, ἀπὸ παθῶν ψυχοφθόρων τοὺς σοὺς ἰκέτας, ὦ Ἄββᾶ Ἰσαὰκ ὡς ἰσάγγελος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς δεινῆς, τυραννίας δαιμόνων.

Ἄχραντε ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β´. Προστασία τῶν χριστιανῶν.

Τῇ σῇ βίβλω ἐδίδαξας ἄπειρα, μοναστῶν καὶ μιγάδων συστήματα, ὅθεν Πάτερ, εὐγνωμοσύνης δέχου τὰς φωνάς, Ἄββᾶ Ἰσαὰκ καὶ πρὸς παθῶν, τὴν ἐκκοπὴν δίδου ἡμῖν, πατρικὴν εὐλογίαν σου, ὅπως κεκαθαρμένοι, ζήσωμεν ἐν Κυρίῳ, καὶ συναφθῶμεν μυστικῶς, εἰς αἰῶνα ἀτελεύτητον.

Προκείμενον.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ Ὁσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις Αὐτοῦ.

Ευαγγέλιον, Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς· πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ Πατρὸς μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν Υἱόν, εἰ μὴ ὁ Πατήρ· οὐδὲ τὸν Πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ Υἱὸς καὶ ὃ ἔαν βούληται ὁ Υἱὸς ἀποκαλύψαι. Δεῦτε πρὸς με

πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κάγω ἀναπαύσω ὑμᾶς. Ἄρατε τὸν ζυγὸν μου ἐφ' ὑμᾶς καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ καὶ εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν. Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον μου ἕλαφρόν ἐστι.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ὁσίου πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ Νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Ἦχος πλ.β´. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ἰσαὰκ μακάριε, τῶν ἀσκητῶν μέγα κλέος, ἰσταμένων στήριγμα, πεπτωκότων ἔγερσις, καὶ διδάσκαλε, τῶν ποθούντων κάθαρσιν, καὶ μετὰ Κυρίου, τὴν σωτήριον συνένωσιν, σὲ ἱκετεύομεν, δὸς ἡμῖν εὐχῶν σου βοήθειαν, καὶ σκεύη τιμιώτατα, ἀπὸ ἀναξίων ἐξάγαγε· ὅπως εὐγνωμόνως, τιμῶμέν σου τὴν μνήμην τὴν σεπτὴν, καὶ τὸν Δεσπότην δοξάζωμεν, σὲ ὑπερδοξάσαντα.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου...

Ὠδὴ ζ´. Παῖδες ἑβραίων.

Νῆψιν Ἀββᾶ χάρισαις πᾶσι, τοῖς τὴν βίβλον σου, ἐκ πόθου μελετῶσι, καὶ ποθοῦσι τὸν σὸν, μιμεῖσθαι θεῖον βίον, ὅπως εὐχὴν κτησώμεθα, ἐν γνησίᾳ μετανοίᾳ.

Εὗρες τὸν θεῖον Μαργαρίτην, δι' ὃν πέπρακες, τὸν ἅπαντά σου βίον, καὶ πλουτήσας Ἀββᾶ, τῇ ἀρετῶν ἀσκήσει, ταύτας ἡμῖν ὡς φρόνιμος, οἰκονόμος μεταδοίης.

Νέκρωσον φρόνημα τοῦ κόσμου, ὃ θνησίζωε, ἐκ τῆς ἡμῶν καρδίας, καὶ τὴν μνήμην αἰεί, θανάτου ἐγκαινίσαις, ὅπως Χριστῷ συζήσωμεν, Ἰσαὰκ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μόνη ὑπάρχεις σωτηρία, Παναμώμητε ἐλπίς ἀπηλπισμένων, διὸ πρόσχες κάμοῦ, φωνῆς ἀπηλπισμένου, καὶ δωρεὰν παράσχου μοι, Παραδείσου θεῖον κλῆρον.

Ἰδὴ ἡ´. Τὸν ἐν ὄρει.

Ἐλεήμων ὡς ἔχων τὴν καρδίαν, πάντας ἤθελες, σωθῆναι ἐν Κυρίῳ, διὸ καῦσιν τὴν σὴν, μετάδος μοι ὦ Πάτερ, τῷ ἐψυγμένῳ πάθεσι, καὶ παντοίαις ἁμαρτίαις.

Τρέμω Πάτερ τὴν τελευταίαν ὥραν, τῆς ἐτάσεως, ὡς φύλλον ἐξ ἀνέμου, ἔνδυσόν με γυμνόν, ἐσθῆτι τῇ τοῦ γάμου, μήπως τοῦ Δείπνου μέτοχος, κἀγὼ γένωμαι εὐχαῖς σου.

Ἄγγελός τις ὡς σεσωματωμένος, καὶ ἀσκήσεως, ὦν λύχνος φωτοφόρος, δίδαξόν με πῶς δεῖ, Θεῷ εὐαρεστῆσαι, καὶ μὴ ἀκάρπως δόλιχον, μοναζόντων διατρέξω.

Θεοτοκίον

Νίκην δίδου ἀεὶ κατὰ ἐχθρῶν μου, Παναμώμητε, σαῖς θείαις ἱκεσίαις, ἵνα μὴ δι' ἐμέ, βλασφημηθῇ Υἱός σου, Χριστὸς Ὃν περ δοξάζομεν, οἱ πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰδὴ θ´. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Οὐράνιον ὡς μάννα σαὶ διδαχαί, καὶ ποτὸν ὡς ἐκ πέτρας γνωρίζονται τοῖς μονασταῖς, ὦν καταγλυκαίνουσι δασιλῶς, καρδίας καὶ συντείνουσιν, εἰς τὸν ἐν Χριστῷ ἀνακαινισμόν, οὗ Ἰσαὰκ θεόφρον, ἡμᾶς καταξιώσας, τοὺς ἐντρυφῶντας τοῖς πυξίοις σου.

Ἰᾶσαι πρακτικώτατε ἰατρέ, ψυχοφθόρων παθῶν ἀναγνώστας σου καὶ τὰς πληγὰς, ἐν ἐλαίῳ πίοι θυμαστῶς, καθαίρεις ἐξ ὧν ἔμαθες, ὦν ἐν τῇ ἐρήμῳ Ἀββᾶ σοφέ, διὸ ἀντίμισθόν σοι, τὸν ὕμνον τοῦτον δέχου, ὃν εὐγνωμόνως ἀναμέλομεν.

Ἄερα ἦττον ἔπνεις τοῦ Ἰησοῦ, Ἰσαὰκ ὅθεν τούτῳ συγγέγονας, ἐξ Οὗ τὸ πᾶν, ρῆμα ἀπεξήντησας καὶ γραφαῖς, ἡμῖν κληῖρον παρέδωκας, ὑπὲρ πλοῦτον πρόσκαιρον καὶ φθαρτόν, δι' οὗ υἱοὺς γενέσθαι, τῆς θείας Βασιλείας, τοὺς σὲ γεραίροντας ἀξίωσον.

Θεοτοκίον

Ἀκένωτος ὑπάρχουσα ποταμός, τῶν χαρίτων τοῦ Πνεύματος Δέσποινα, δίδου ἡμῖν, τοῖς ἀνευφημοῦσί σε ἐκ ψυχῆς, τὸ ὕδωρ τὸ σωτήριον, καὶ τῆς Βασιλείας ἀναψυχὴν, πρεσβεύουσα Κυρίῳ, σὺν Ἰσαὰκ τῷ μύστη, καὶ λατρευτῇ σου Θεονύμφευτε.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξωτέραν, ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως, Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον, σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ παρόντα μεγαλυνάρια,
Σύρος ὦν τὸ γένος τὸ σαρκικόν, ἄγγελος Κυρίου, ἀνεδείχθης ὡς Ἰσαάκ,
σάλπιγγι ἀγάπης, μετάνοιαν κηρύττων, καὶ σωτηρίας τρίβον, εὐθύνων λόγοις σου.

Ἀρχιερωσύνης τὸν στολισμόν, πόθῳ ἡσυχίας, καταλέλοιπας Ἰσαάκ, καὶ ἐπενεδύθης, τοῦ Πνεύματος τὴν Χάριν, δι' ἧς τοὺς πεπτωκότας, ἐγείρεις πάνσοφε.

Μοναστῶν παιδεύεις Ἀββᾶ χορούς, δίαυλον βαδίζεις, ἐν ἀσκήσει καθαρικῇ, καὶ Χριστὸν διώκειν, πάση ψυχῆς δυνάμει, τὸν πλοῦτον Βασιλείας, διδόντα ἄφθονον.

Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν, εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον

Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (Τρίς).

Δόξα Πατρί, καὶ Υἱῷ, καὶ ἀγίῳ Πνεύματι,
καὶ νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν. Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν· Ἅγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον· Κύριε, ἐλέησον.

Δόξα Πατρί...

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σου· γενηθήτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τόν ἄρτον ἡμῶν τόν ἐπιούσιον δός ἡμῖν σήμερον· καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μή εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλά ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπό τοῦ πονηροῦ.

Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

καὶ τὰ Τροπάρια ταῦτα. Ἦχος πλ. β´.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην Σοὶ τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη, οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα.

Κύριε ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ Σοὶ γὰρ πεποίθαμεν. Μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν. Ἄλλ' ἐπίβλεπον καὶ νῦν ὡς εὐσπλαχνος καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς Σου, πάντες ἔργα χειρῶν Σου καὶ τό ὄνομά Σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν.

Τῆς εὐσπλαχνίας τὴν πύλην ἄνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε, ἐλπίζοντες εἰς Σέ μὴ ἀστοχήσομεν, ῥυσθείημεν διὰ Σοῦ τῶν περιστάσεων· Σὺ γὰρ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ.α´. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τῷ πυρὶ τῆς ἀγάπης ὀλοκαυτούμενος, ἀντὶ σώματος πνεῦμά σου ὥσπερ σφάγιον, ἀνεγενέγκας τῷ Θεῷ φιλοσοφώτατε, τὰ βαθέα παρ' Αὐτοῦ, ἐμυήθης Ἰσαάκ,

καὶ ὥσπερ στόμα τι θεῖον, ἐκληροδότησας Πάτερ, ἡμῖν τὴν βίβλον σου.

Ἐκτενὴς καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν ψάλλομεν τα ἐξῆς·

Ἦχος β´. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Νέας Διαθήκης Ἰσαάκ, τὸν ἐγκαινισμὸν τῆς καρδίας σοφῶς διδάσκοντα, δεῦτε εὐφημήσωμεν, καθικετεύοντες· τῶν ρευμάτων τοῦ Πνεύματος, ἀξίωσον Πάτερ, πάντας τοὺς τὴν βίβλον σου, ἀναγινώσκοντας, ὅπως ἐν καρποῖς μετανοίας, ἴδωμεν προσώπου Κυρίου, κάλλος τὸ ἀμήχανον πρεσβείαις σου.

Δέσποινα πρόσδεξαι, τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς σὲ ἀνατίθημι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην σου.

Δί' εὐχῶν τῶν ἁγίων πατέρων ἡμῶν,

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἀμήν.

Στίχοι·

Σφάττειν πονηροὺς υἱοὺς τῆ κατανύξει,
Ἄββᾶ Ἰσαάκ, ἀξίωσον σοὺς δούλους.